

Передплата і пересилання:
поштамт ULM (Donau)
Виходить двічі на тиждень:
у середу і суботу.

Дозволені: Authorized by European
Com. Civil Affairs Division - APO 757
- AG 383.7 - GEC-AGO - 11. März 1948

Гроші пересилати: Bankkonto
Nr. 01714 Bayerische Hypotheken-
und Wechselbank, Filiale Neu-Ulm.
Ціна на місяць з поштовими
витратами 8 НМ. Часопис висла-
ється після одержання грошей.

Українські ВІСТІ

Verlags- und Versand-
postamt: ULM (Donau)
Erscheint zweimal wöchentlich:
Mittwoch und Samstag
Lizenz: Authorized by European
Com. Civil Affairs Division - APO 757
- AG 383.7 - GEC-AGO - 11. März 1948

Zahlungen:
Bankkonto Nr. 01714 Bayerische Hypo-
theken- u. Wechselbank, Fil. Neu-Ulm
Bezugspreis: Durch Postbezug im
Monat RM 8,- aussch. Zustellgebühr.
Das Abonnement ist im voraus zahlbar

Середа, 31. березня, 1948 р. — Число 27 (179) Рік IV

Mittwoch, 31. März 1948 — Nr. 27 (179) Jahrgang IV

Вибори до румунських Зако- нодавчих Зборів

БУКАРЕШТ (РШТ, Радіо-Мюнхен). 29 березня. Вчора в Румунії відбулись вибори до Законодавчих Зборів. За повідомленням з Бука-решту, вибори проходили цілком спокійно без жадних інцидентів. Участь у голосуванні дуже велика. Словіщають про успіхи національного фронту, на чолі якого стоїть Петро Гроза. Проте, офіційних наслідків ще не подано.

Японія—„майстерня Далекого Сходу“

ТОКІО (Дена-Ройтер). 26 березня. В п'ятницю державний секретар відділу армії при американському міністерстві оборони В. Дрейпер подав до відома про новий американський план, згідно з яким Японія мала б стати „майстернею Далекого Сходу“.

Промислові експерти гадають, що на основі цього плану Японія зможе вже 1952 року утримувати себе сама.

Як зазначив Дрейпер, Вашингтон вважає спорудження самовистарчальної економіки за головну свою мету в Японії. Але план не спрямований проти Советського Союзу.

За повідомленням радіо-Беромюнстер, 300.000 японських державних службовців розпочали страйк. До них хочуть приєднатись 700.000 службовців, якщо уряд не задовольнить їхніх вимог щодо підвищення заробітної плати.

Англії копають шани

РИМ (Ндф). 27 березня. Британські частини почали копати шани відвозж югославського кордону. Вжито всебічних військових заходів для захисту території Трієсту. Британський посол у Београді Чарлз Пік прибув до Трієсту, щоб розпочати наради з генералом Ері, головнокомандувачем англо-американських військ.

23 травня вибори в Чехо-Словаччині

ПРАГА (Ндф). 27 березня. Чехо-словацький кабінет остаточно призначив дату виборів до парламенту на неділю 23 травня. На своєму засіданні в четвер парламент затвердив одинадцять законів, з яких два стосуються відновлення народніх судів.

Міністер-президент Готвальд спрямував різкі напади проти церкви і проголосив чистку юстиції.

До відома ДП!

На підставі розпорядження військової влади, від 1 до 15 квітня ДП мають здати всі чужинські девізи, що є в них на руках. За повідомленням американських установ, перед виїздом з Німеччини власники одержать їх назад.

З 1 до 15 квітня в усіх таборах ДП кожен матиме змогу здати свої чужоземні девізи, як цього вимагає закон ч. 53.

Закон передбачає здачу всіх грошових засобів, за винятком німецьких, всіх чеків, рахунків та інших цінних паперів, одержаних від осіб за межами Німеччини або переказаних через них; всіх золотих і срібних грошей, злитків тощо. Альянтські окупаційні гроші та німецька марка здачі не підлягають.

Після вказаного речення девізи, гроші чи злитки можуть бути відібрані, як про це застерігається у відповідному об'язнику військової влади.

Напруження в Берліні послабло

До кризи Контрольної Ради — Совети обіцяють співпрацювати — Маршал: США залишаються в Берліні

БЕРЛІН (Дена). 26 березня. Шеф штабу советського військового управління в Німеччині генерал-лейтенант Лук'яченко заявив, що советські представники підтримуватимуть Контрольну Раду та її органи, якщо вона своєю діяльністю сприятиме реалізації потсдамської угоди. Советський Союз обстоює таку Раду, діяльність якої відповідала б ухвалам потсдамської конференції та уголі про контрольний механізм у Німеччині.

Далі генерал Лук'яченко підкреслює, що Советський Союз не може, мовляв, підтримувати ілюзію існування Контрольної Ради, якщо вона через поведінку західних держав опинилась у неможливому становищі. З приводу заяви Соколовського на останньому засіданні Контрольної Ради, нібито Рала, як орган найвищої влади в Німеччині, фактично вже припинила своє існування, Лук'яченко сказав: аналіза діяльності Контрольної Ради показує, що останнім часом, наслідком політики західних окупаційних держав, яка суперечить потсдамській угоді, Рада припинила виконання функцій верховної влади в Німеччині. З часу об'єднання британської й американської зон, що було грубим порушенням потсдамської угоди, Контрольна Рада, за його словами, шораз більше перетворювалась з органу управління на орган дискусії і з того часу не вивнесла ні одної серйозної ухвали по-

до управління і трактування Німеччини як одного цілого. Цей процес став сильнішим зокрема після утворення двозонної Економічної Ради, що була дальшим кроком на шляху до утворення західно-німецької сепаратної держави.

Представник британського міністерства закордонних справ висловив своє задоволення з приводу заяви Лук'яченка, що є першим советським висловлюванням про адміністрування чотирьох держав у Німеччині після останнього засідання Контрольної Ради, і підкреслює, що Великобританія також обстоює контроль чотирьох і збереження Контрольної Ради.

За повідомленням ЮП з Вашин-

гтону, державний секретар Маршал на пресовій конференції сказав, що США і надалі залишатимуться в Берліні, хоч би як Советський Союз намагався звести нанівець контроль чотирьох держав. Сполучені Штати й надалі виконуватимуть свої обов'язки в союзній Контрольній Раді як окупаційна влада Берліну.

Американський військовий губернатор у Німеччині генерал Клей теж висловився з приводу подій у Контрольній Раді. Генерал зазначив, що утворення західно-німецького уряду покищо не заплановано. Він сподівається, що наближається час утворення загальнонімецького уряду.

14 мільярдів доларів на оборону США

ВАШІНГТОН (ЮП). 26 березня. Міністер оборони Дж. Форрестел на засіданні Конгресу вимагав асигнувати 14 мільярдів доларів на військові цілі. Це число на 3 мільярди більше, ніж передбачено в бюджеті. На засіданні військового комітету при сенаті Форрестел зокрема вимагав, мотивуючи програму зміцнення збройних сил, та-

ко заходи: повноваження для набору до військової служби осіб від 19 до 25 років (приблизно 220.000 осіб), загальний військовий вишкіл, асигнування грошових засобів, щоб збільшити збройні сили на 350.000 вояків. Форрестел під-

креслює, що Америка може виготовляти атомні бомби, тоді як СССР такої зброї ще не має.

ВАШІНГТОН (Дена-ОАНС). Голова асигнаційного комітету при сенаті С. Брідж опрацював програму зміцнення США, щоб „запобути небезпеку дальшого поширення комунізму“. Брідж вимагав розбудови військової сили США, допомоги дружнім націям у їхній відбудові, військових достав для країн, що чинять спротив комуністичній агресії, та ряд заходів для зміцнення американської економіки і обмеження комуністичної діяльності в Сполучених Штатах.

СССР не відповідає на пропозицію трьох

Заява Бевіна в справі Трієсту—Побоюються заворушень—СССР вичікує до італійських виборів

ЛОНДОН (АП). 26 березня. Відповідаючи в Нижній палаті на питання, чи шлях, що його обрали західні держави в питанні Трієсту,

правдивий, міністер закордонних справ Бевін зазначив, що повернення Трієсту Італії не має нічого спільного з італійськими виборами. Воно пояснюється лише тим, що західні союзники поступово переконались, що з економічної і політичної точки погляду це єдино правильне і задовільне рішення. Він закидав советському урядові так само „передвиборчий маневр“, бо Совети, не зважаючи на комісію чотирьох, обстоюють повернення колишніх італійських колоній під її управління. Як сказав Бевін, треба чекати відповіді советського уряду і, на випадок згоди, передати це питання на розгляд ООН.

ТРИЄСТ (Дена-Ройтер). Італійське населення Трієсту відверто побоюється нападу з боку Югославії після виведення англо-американських збройних сил. Згадують події минулого року після ратифікації мирного договору, коли 2.000

югославських вояків намагалися вдертись до Трієсту, але на перешкоді їм стали американські вояки.

ВАШІНГТОН (Дена). В ноті до США Італія згодна разом з США, Великобританією й Францією співпрацювати в питанні виготовлення нового протоколу про повернення Трієсту Італії. Крім того, Італія заявила свою згоду розпочати прями переговори з Югославією.

ЛОНДОН (Радіо-Мюнхен). 29 березня. Досі немає ніякої советської відповіді на пропозицію трьох західних держав у справі Трієсту. Советський Союз лише формально повідомив про одержання ноти США, Великобританії й Франції.

ШТУТГАРТ (РШТ). Як гадають, советської відповіді не можна сподіватися до 18 квітня, тобто до дня виборів в Італії.

Тризонія через два тижні?

ПАРИЖ (Дена-ІНС). 26 березня. Паризький часопис „Ль Ордр“ твердить, що до другої половини квітня французька окупаційна зона має злитися з англо-американською зоною. За повідомленням часопису, утворення тризонії ухвалено на засіданні головнокомандувачів трьох зон у Франкфурті. Часопис посилається на „добре поінформовані кола“.

Відкриття панамериканської конференції

БОГОТА (Зюдвестфунк). 29 березня. Завтра в Боготі відкривається панамериканська конференція. Більшість делегацій уже прибули, Маршал сподівається, прибуде сьогодні

200.000 ДП до США

ВАШІНГТОН (Радіо-Мюнхен). 26 березня. Протягом наступних двох років США приймуть до себе 200 тис. ДП. Про це заявив підсекретар відділу в справах імміграції. За його словами, відділ імміграції опрацьовує тепер відповідний законопроект. Якщо з приводу всіх деталей буде згода, законопроект передадуть до Конгресу на затвердження.

Зброя, сильніша від атомової бомби

НЬЮ-ЙОРК (АП). 26 березня. Як повідомив на пресовій конференції американський фабрикант літаків Г.Л.Мартін, США винайшли „радіоактивну хмару“, що вона вбиває кожного, хто буде в сфері її дії. „Радіоактивна хмара“ набагато більший, ніж атомової бомби, і вона може робити радіоактивним на якийсь час цілий терен.“

Крім того, Мартін заявив, що США мають атомні бомби, вибухова сила яких набагато більша, ніж тих, що їх скинено над Японією. Морська флота США має найдосконаліші стрільні далекої дії, що з допомогою автоматичних приладів можуть розшукати корабель на морі і знищити його.

ТОКІО (АП). Як виходить з офіційних підрахунків, під час вибуху атомової бомби в Гірошімі загинуло 78.150 осіб, з яких 21,2% загинули безпосередньо від радіоактивного проміння, тоді як інші померли наслідком ускладнень від вибуху та наслідком інфекцій. 19.699 осіб тяжко поранено, а 44.979 — легко.

Фінсько-советські переговори

ГЕЛЬСІНКІ (АП). 26 березня. Фінський міністер-президент Пенкала, що лежав хворим у лікарні, всупереч умовлянням свого лікаря, вирушив на борту спеціального советського літака з Гельсінко до Москви. Він заявив, що вважає за свій обов'язок бути присутнім під час відкриття фінсько-советських переговорів.

По прибутті до Москви його вітав міністер закордонних справ Молотов і фінський міністер закордонних справ Енкель. Пенкала вголосив коротку промову, в якій заявив, що перебування в Москві саме в той момент, коли починаються такі важливі переговори про укладення пакту, — сповне його особливим задоволенням.

МОСКВА (Радіо-Мюнхен). 29 березня. Про перебіг советсько-фінських переговорів ще нічого невідомо. Вони відбуваються в суворій таємниці. За повідомленням з Москви, вони закінчатся напевно до другої половини цього тижня.

27 березня в Брюсселі підписано пакт п'ятох, що його опрацювала брюссельська конференція. Наше фото показує учасників конференції.
Дена-Більд

ПУСТИТЬ ЛЮДЕЙ НА ВОЛЮ!

Це може здаватися дивним, але факт, що таке чисто добродійне завдання, яке постоє перед людством по війні—розмістити зрівнянх з місця людей (т. зв. ДП)—залежало і залежить досі від питань „високої“ міжнародної політики, тобто, від питань, які від добродійства стоять якнайдалі. Сьогодні вже цілком ясно, що коли ось вже три роки минає, а питання ДП не вирішене, то причина цього та сама, через яку не вирішено й досі жадного більшого питання, де в гру входять Совети. Бо західний світ не зважувався до тепер приймати якісь остаточні рішення і реалізувати їх, якщо це викликало заперечення з боку Советів. Скільки країн взяли б політичних емігрантів—бо і робітників потребує, і збільшення контингенту людності взагалі, але... не хотіли наражатися на невдоволену міну СССР.

І ось аж тепер, у 1948 р., коли західний світ, а в першу чергу США, стають у бойову позицію щодо Советів (дв. „УВ“ ч. 25 (177)),—помічається зворот до єдино-правильної постави і в нашій, скитальницькій справі: не „тащити і не пуцати“ перемішених осіб, витрачаючи на утримання УНРРА - IPO колосальні кошти, а дозволити політемігрантам самим „примістити“ себе, повернувши, зрозуміла річ, утрачене і відібране в них насильно юридичне обличчя. Тобто, видати кожному політемігрантові паспорт, дійсний для всіх волелюбних країн світу. Без такого паспорта є діїст, якого треба стерігти, не пускати, харчувати, одягати. З міжнародним паспортом у кишені,—кожен діїст враз стає людиною, що нікому не завдаватиме клопоту, яка потрапить сама собі на широкі світи, і нікого не обтяжуватиме, а напевне дасть ще користь тій громаді, де хоче і зможе приміститися.

Здається—що може бути простішого і переконливішого? А проте досі Совети своєю брехливою пропагандою, своїм раз-у-раз повторюваним—наклепом, що ДП—це поспіль воєнні злочинці,—так захарастали свідомість і опінію демократії Заходу, що ці ясні й логічні справи загрузли геть в трясинні і хащах людської глупоти і бруду.

І лише тепер, по трьох повчальних роках советської повоєнної експансії, коли до політичної думки Заходу дійшло, що „воєнний злочинець“—у советському розумінні—це той самий „ворог народу“, тобто кожен, хто почуває ще себе людиною і не хоче лизати чобіт Сталіна; коли „воєнними злочинцями“ стали Петков, Манюв, Наль і готовий стати Бенеш,—лише тепер приспана правда виходить на сторінки преси. Спеціально на тему становища політичної еміграції в таборах Німеччини й Австрії маємо дуже яскраву статтю відомої американської журналістки Доротеї Томпсон. Стаття вміщена в Бел Синдикаті і має назву „... І жай ідуть собі мої люди“ і для нашого читача настільки актуальна, що ми подаємо її текст українською мовою, як він надрукований в канадській газеті „Український Робітник“ ч. 7 з 13 лютого 1948 р.

„На 30 січня—на день уродина Франкліна Д. Рузвелта—добре було б поставити йому пам'ятник, який він напевне схвалив би. Це була б в його імені свого роду покута за ту політику, що була йому накинена або він сам бодай думав, що йому її накинели, яка зродила безмежне людське горе. З моральної ж сторони, це було б виконання його зобов'язання за вірши про Чотири Вольності. І, нарешті, це розв'язало б завдання Міжнародної Організації для втікачів, яка обдумує всі можливі способи, тільки чомусь не може подуматись до одного, простого

і наявного, щоб справу скитальців розв'язати.“

„Що не таке—Зірвана з місця Людина (Ді-Пі)“—питає авторка й відповідає:

„Зірвана з місця людина—це унікат серед людства. Не унікат у своїх думках, чи бажаннях, чи потребах, здібностях, чи амбіціях, а виключно в однім: її бракує куска паперу. Це є чудовище,—коли про це подумати,—але на ділі, ніхто в сучаснім світі не живе, не може працювати, не може знайти дому, жити, як інші люди жи-

вуть, коли не пришпилений до куска паперу. Цей кусок паперу—це посвідка уряду, що людина існує; без нього—не існує. Цей кусок паперу—це паспорт“.

Паспорт Рузвелта

Як по першій війні політичні втікачі одержували „паспорти Нансена“, так авторка радить тепер видати скитальцям „паспорт Рузвелта“. Пише:

„Тому піддаю думку, щоб усім людям в Європі, які не мають дому й зведені до стану неіснування,

До роковин незалежності Білорусі

25 березня над білоруськими таворами вигнанців у Остергофені, Міхельсдорфі, Ватенштетті і десятках інших розвивався триколовий — біло-червоно-білий — національний стяг: білоруські біженці згадували день свого національного ювілею. В гарячій молитві в цей день сотні людей прохатимуть всемогутнього Бога милости для свого рідного краю. І там, на їх далекій батьківщині, цим почуттям відкликнуться приховані думи і надії тих, хто лишився; не на одні очі там набіжать в цей день непрохані сльози при згадці про день національної слави.

Синьоока сестра України—Білорусь давно колись мала свою державність, виявлену в Полоцькому і Смоленському князівствах потім, пізніше, у Великому Князівстві Литовському де білоруський, український і литовський народи створили велику і могутню державу. Після Люблінської унії 1569 року, коли Польща відірвала від великого Князівства його українську частину, білоруський нарід залишився основною частиною Великого Князівства Литовського в його нових кордонах. Цю державність білоруський нарід, не дивлячись на процес денационалізації його провідних верств, зберіг до кінця XVIII стол., коли, після розбору Польщі, білоруські землі потрапили до російської імперії.

XIX століття початкує процес білоруського національного відродження. Політично виявлений в діяльності проводаря білоруської частини повстанців 1863 року Кастуся Калиновського, зміцнений далі літературною діяльністю Марцянкевича і Ф. Богусевича, цей процес згодом у перших десятиліттях XIX століття, особливо зв'язаний з осередком патріотичної інтелігенції, що згуртувалася у Вільні коло білоруської газети „Наша Ніва“,

Крах російської монархії в 1917 році створив реальні можливості для здійснення мрії про відновлення білоруської держави. Але на перешкоді тут в ще більшій мірі, ніж на тогочасній Україні, стояв брак широких національно-свідомих кадрів. Революція застала білоруський національний рух ще на етапі, який не забезпечував охоплення ним тих широких завдань, що їх поставив перед цим рухом 1917 рік.

Тим більше доводилося напружувати сили, щоб надолужити хиби попередньої слабости. І передові патріоти білоруської землі гарячково працюють над організацією боротьби і перемоги. Вже в березні 1917 року утворюється в Менську білоруський національний комітет, що його очолює член колишньої російської державної думи Р. Скірмунд. Менськ—одне з губернських міст Білорусі—стає центром цього руху, замінюючи колишній осередок національної праці—Вільну, яка в той час перебувала під німецькою окупацією і була відрізана від більшої частини Білорусі. Це місце

осередку білоруського національного руху Менськ зберігає й надалі.

15 грудня 1917 року в Менську зібрався Всебілоруський Національний Конгрес, що в ньому взяли участь 1872 делегати, вибрані з усіх областей і частин Білорусі. Це мав бути рішальний момент в історії боротьби за національну справу і справді він таким і був. Лише—це був рішальний момент, що визначив в той час не перемогу, а поразку білоруської справи. Перемога була б визначена, коли б Всебілоруський Конгрес зміг оголосити Білорусь державою і далі—здійснити це на практиці. Фактично ж резолюцією Конгресу було проклямовано білоруську державу (в федеративному зв'язку з Росією), але до здійснення цього кроку не дійшло і сам Конгрес вже 17 грудня був розігнаний більшовиками.

Це значило, що вибраний момент був вже дещо запізнений, бо в грудні 1917 року більшовицька Росія, спираючись на солдатські кадри західного фронту, вже міцною ногою стояла в Білорусі. І якщо хочемо далі порівнювати події в Білорусі з подіями в Україні, ми завжди маємо пам'ятати різницю, яка поля-

Українці на чужині у всіх краях добровільно сплачують національну вкадку, щоб спільними силами змагати до кращого майбутнього.

гала в тому, що Українській Центральній Раді вдалося zorganizувати владу і вдалося здійснити цю владу на значній території української території. Це уможливило українській національній революції провадити далі вперту боротьбу з своїм ворогом. В Білорусі події після 17 грудня 1917 року йшли іншим шляхом.

Але і тут національні сили не склали рук і боролися за владу. 18 грудня 1917 року більша частина членів Всебілоруського Конгресу зібралася в приміщенні залізничного депо в Менську і обрала Виконавчий Комітет, доручивши йому далше змагання за білоруську державу. Саме з цим Виконавчим Комітетом зв'язана дальша боротьба і це значить, що Всебілоруський Конгрес—великий національний парламент—і надалі лишався вихідним і законним джерелом для організації білоруської держави.

Виконавчий Комітет Конгресу в умовах більшовицького панування фактично перебував у підпіллі, частина його членів була арештована. Але справа змінилася в лютому 1918 року, коли німецькі війська рушили на схід. 21 лютого більшовики втекли з Менську і Виконавчий Комітет Білоруського Конгресу взяв владу в свої руки. Над центральними установами білоруської столиці піднісся білоруський національний, трьколовий прапор.

завдяки неволюному повожденню урядів,—видати Рузвелтівські паспорти, з портрегом Рузвелта на обгортці й обіцянку Чотирьох Вольностей, які були б важкі без ніяких віз для вступу до всіх цивілізованих країн світу. А цивілізовані країни світу—це всі країни, що визнають права людини, як людської істоти, тобто: Америка, Великобританія та її Спілка Народів, західні європейські держави, Латинська Америка.

І дальше раджу, пише пані Томпсон, щоб був створений фонд видачі потребуючим власникам цих паспортів позичок, найвище до 500

доларів, що їх вони мали б сплатити протягом п'ятих років. Зробивши це, відчинити табори й просто їм сказати: „Ідть собі“.

Тоді не треба буде оплачувати бюрократам, записувачів в реєстри, комітетів, організацій; не треба буде частих призначувань; зникнуть взагалі всякі питання. Нікому не треба буде платити за те, щоб думав, як утікачі „примістити“. Кожен з них „примістити“ себе сам, от просто так, як ви або я себе „примістили“, та й усі наші предки також так раду собі давали. Вони собі підуть, знайдуть країну де жити, знайдуть працю і стануть людьми, замість питанням.

Ані УНРРА, ані IPO не розв'язали цього питання скитальників. Хай же тоді кожна особа, що викликає це питання, розв'яже його сама для себе. Вона не потребуватиме каталогів, ні стосів паперів, тільки одного паперу, виданого їй в імені борця за волю, з зазначенням: „Добрий для всіх волелюбних країн, у світі.“

Ми певні, що таких одверто-ясних і чистих, без фальшивих нот фарисейства виступів ставатиме щораз більше: до цього неухильно вестиме розвиток світової політики в її найголовнішій тепер пункті: **взаєминах демократії Заходу з тоталітарним Сходом.** І ми віримо: настане такий день і час, коли широкий світ прилїдню визнає рацію за нами, безправними скитальцями, і зрозуміє ту гірку істину, що ми саме тому емігрували, що палко любимо свою знедолену Батьківщину і пішли в світ беззастанно сурмити про її кривду.

Б. С.

Заходи протиповітряної оборони в Англії

ЛОНДОН (АП). 23 березня. В понеділок увечері в британській Палаті громад порушено питання про мобілізацію протиповітряних засобів, щоб на серйозній випадок вони були до послуг. Джон Ендерсон, що під час війни був міністром внутрішніх справ і піклувався про протиповітряні бункери, названі його іменем, заявив: „Заходи протиповітряної оборони, треба сподіватись, будуть ретельно обмірковані без непотрібного гайнування часу, бо для нас дуже важливо впорядкувати нашу протиповітряну оборону так, щоб протягом короткого часу вона могла стати ефективною“.

Найкривавіший день

ЕРУСАЛІМ (АР). 23 березня. В Галфї і Гартуф британцям довелося у понеділок застосувати польову артилерію, щоб упоратися з щораз більшою хвилею громадянської війни в Палестині. І все ж це був найкривавіший день. За неповними даними, під час боїв, що відбувалися у багатьох місцях, загинуло 87 осіб.

Війна нервів у Берліні

БЕРЛІН (АП). 23 березня. Як уже повідомляють, у суботу советська делегація несподівано залишила засідання Контрольної Ради. В одному інтерв'ю ген. Клей зазначив, що американці залишатимуться в Берліні й надалі. Щодо кризи Контрольної Ради і прихованих вимог прооветської берлінської преси, щоб західні союзники вийшли з Берліну, то генерал сказав: „Ми перебуваємо в Берліні на підставі угоди так само, як росіяни перебувають у Саксонії і Тюрингії“. Американські кола Берліну гадають, що маршал Соколовський одержав у Москві інструкції, щоб росіяни намагалися лише виграти час і таким чином підготувати утворення комуністичного німецького уряду в своїй зоні.

Дипломатичні спостережачі британської столиці обстоюють думку, що советські установи в Німеччині незабаром могли б вимагати відходу західних союзників із Берліну, бо фактично союзна Контрольна Рада, мовляв, уже не існує.

Про залучення Африки до Маршалового плану

ЛОНДОН (ЮП). Місцеві політичні кола говорять про існування плану, що передбачає залучення англійських колоній, передусім англійських колоній в Африці, до плану відбудови Європи. Крім того, запроєктовано досягти спільної згоди Великобританії, Бельгії й Франції, щоб таким чином на практиці з'їдали найважливіші африканські джерела сировини до послуг відбудови Європи.

Л. ОКІНШЕВИЧ

Реформа грабунку

Скасування карток населення СРСР сподівалося давно. У промові 9 лютого 1946 р. Сталін заявив про ліквідацію ближчим часом харчових раціонів. Цю оптимістичну заяву підтвердив і Верховний Совет. Ухвалюючи повоєнний господарський п'ятирічний план, він постановив ще в 1946 р. перейти до вільної торгівлі харчовими продуктами.

З перспективи двох минулих років бачимо, що ці обіцянки були видані радше з пропагандивною метою, без точного врахування реальних можливостей. Бо незабаром після цього в СРСР різко погіршилася харчова ситуація. У насілок руїни і великої посухи в 1946 р. зібрано мінімальну кількість хліба. Запаси харчів були швидко зужиті і країна „невичерпних продовольчих ресурсів“ опинилася перед справжнім голодом. На цьому ґрунті посилюється масове незадоволення союзу системою. Дійшло до голодних демонстрацій і страйків робітників, зокрема на тракторному заводі в Сталінграді, як про це пост-фактум писала союзу преса.

Давати оптимістичні обіцянки значна річ, легше, ніж перетворювати їх в життя. І населення СРСР мало ще одну нагоду перекопатися в цьому на власному трагічному досвіді. Мусило пройти аж два роки, поки Сталін і уряд спромоглися здійснити те, що так легко і нерозважно обіцяли ще на порозі 1946 р.

Союзу належить до тих господарських відсталіх країн, доля населення яких безпосередньо залежить від того, який врожай. Погані живих там означають злидні і голод, а добрий врожай дає змогу дещо поліпшити прохарчування і життєвий рівень люду.

Запровадження грошової реформи показує, що союзу уряд хоче знайти вихід з повоєнної господарської кризи в новому наступі на матеріальний рівень населення, перекласти на його плечі основний тягар. За війни в СРСР швидкими темпами знецінювалися гроші. Випускаючи в обіг величезні маси грошей, уряд покривав витрати, пов'язані з фінансуванням війни. З другого боку, зменшення до мінімуму виробництва товарів широкого вжитку і їх раціонування знецінювало гроші. Швидко зростали дорожнеча і спекуляція. Протягом війни уряд збільшив утрічі ціни на нормальні харчові продукти та промислові товари.

Щоб бодай тріхи упорядкувати валютний хаос, оздоровити фінанси, союзу уряд ужив у грудні 1947 р. надзвичайних заходів.

Реформа боліше вдарила по широкіх, матеріально найменш забезпечених масах населення. Це ж воно, дістаючи в роки війни заробітну плату і не маючи змоги повністю витратити її на придбання необхідних речей, зосередило в своїх руках великі суми знецінених грошей. Наведемо для ілюстрації простий приклад. Робітник, працюючи на фабриці, діставав, скажімо, 600 рублів на місяць. А що товарів бракувало, він зберіг за деякий час 1500-1800 рублів, тобто свою тримісячну плату. Після реформи він дістав 150-180 рублів новими грошми. Отже, за свою тримісячну плату він може тепер купити лише 3 кіло вершкового масла або 50 кіло чорного хліба. Таким чином грошова реформа стала засобом для пограбування державою заощаджень трудового населення і зниження її реальної заробітної плати.

Населення сподівалося, що після перемоги над Німеччиною настануть зміни, поліпшиться життя. Це прагнення—природна реакція на пережиті злидні і труднощі. Посилило-

ся це прагнення ще й тому, що мільйонам людей судилося побувати в чужих державах і побачити, що навіть у найвідсталіших і найубогіших країнах живуть краще, як „народ-победитель“.

Але вся повоєнна економічна політика большевизму і, зокрема, грошова реформа показала, що такі надії марні. Союзу система неспроможна задовольнити вимоги народів вищій життєвий стандарт, ніж у Західній Європі.

Конверсія, або об'єднання всіх дотепершніх позик в одну, має відбутися на таких засадах. Три рублі в облігаціях старих позик держава обмінює на 1 рубель облігаціями конверсійної позик. За допомогою конверсії уряд провадить масову експропріацію десятків мільйонів людей, зменшуючи на дві третини свій величезний внутрішній борг, що, за орієнтовними підрахунками, становить суму понад 120 млрд. доларів. Урядова теза про те, що, мовляв, основна маса державних боргів по внутрішніх позиках утворилася в роки війни, коли рубель вже знецінений, нікого не перекоує. Адже, відомо, що протягом останніх 15 років перед війною Кремль зумів шляхом позик витягнути з кишень люду майже 50 млрд. рублів. А хіба можна порівнювати купівельну спроможність передвоєнного рубля і тепершнього? Зіставлення тодішніх і останніх цін на основі споживчі і промислові товари доводить, що реальна вартість довоєнного рубля була переціно на 3-4 рази більша.

Автори постанови про грошову реформу, не спроможні приховати, що цей захід найтяжче позначиться на життєвому рівні трудящих, вагаються заспокоїти їх штучним і непереконливим твердженням: „Треба, щоб частину жертв взяло населення на себе, тим більше, що це буде остання жертва. Втрати населення у зв'язку з виміною грошей будуть короткотривали і невеликі“.

Ніяких фактичних даних, що могли б довести піднесення матеріального добробуту в наслідок реформи, в постанові немає. Є лише казенні, загальні висловки і надії на позитивний вплив реформи в майбутньому. Раптове знецінення грошей в кишнях союзу людей на 9/10 їх вартості, зменшення державних позик на 2/3 постановою називає „останньою і невеликою жертвою“. Цинічно, підло і брутально.

Кожного разу ось уже багато років, підхвилюючи народ на нові втрати і жертви, большевики зазначають, що це буде „остання“, за якою прийде „щасливе і заможне життя“. А між тим, від заможного життя союзу людина тепер далі, ніж будь-коли.

Разом із скасуванням карток держава визначила нові ціни на харчові продукти та промислові товари. Ці ціни, за винятком цін на хліб і крупу, які зменшено порівняно до пайкових на 10-12%, в кілька разів вищі за довоєнні. Неспроможний забезпечити достаток товарів і харчів у країні, уряд, щоб штучно зменшити на них попит, запровадив надзвичайно високі ціни.

Скасування карток не означає, що відтепер кожна людина зможе купувати стільки потрібних їй речей, скільки вона потребує. Жалюгідна заробітна плата, яка, не зважаючи на шалене підвищення цін, залишається незмінною, унеможливує це, якщо навіть припустити, що союзу промисловість і сільське господарство в стані забезпечити достаток товарів і харчів. А між тим це не так. Хоч п'ятирічний план виконується ніби успішно, проте, довоєнний рівень продукції буде досягнутий в кінці 1948 року

Хоч карткову систему в СРСР скасовано, там і далі дуже дошкульний брак харчів і речей щоденного вжитку. П. ББС повідомляло, що по кількох днях вільної торгівлі харчави, коли в московських крамницях було досить різноманітних продуктів, вступив справжній хаос і дезорганізація. Запаси приготувань товарів вичерпалися. Як подає англійський кореспондент Олександр Верг, навіть у союзу столиці можна бачити величезні черги по хліб і крупу. Люди опівночі збираються під крамницями.

А ось що пише „Правда“ в числі за 5 січня 1948 р. про торгівлю в Барнаулі, індустріальному центрі південного Сибіру: „У Барнаулі, в центрі і на околицях, є багато крамниць, призначених для продажу речей домашнього вжитку. Проте, в них не знайти, скажімо, стола, стільця або ліжка. Можна навести офіційну довідку краєвого відділу торгівлі, що в 1947 році в крамницях Барнаулу не продано жадного стола, стільця або ліжка.“

Місцева промисловість краю нараховує 70 фабрик і заводів, кооперативна—410 артійлей. Отже, можливості для виробу меблів є. А те, що все ж у Барнаулі немає меблів, пояснюється недбалістю ставленням до потреб люду. Незадовільно забезпечують попит і на інші речі“.

Матеріально-побутові умови союзу люду завжди були важкими. За роки війни вони катастрофічно погіршилися. Зріст цін, знецінення рубля, систематичне зниження реальної заробітної плати, нестача товарів перетворили життєвий стандарт союзу людей на жалюгідний.

Віктор НЕМИРОВИЧ

Першою з обговорюваних на майні-кастельській драматургічній конференції МУР'у п'єс побачила світло рампи драма Людмили Коваленко „Домаха“, що в лютому йшла прем'єрою у виконанні Ансамблю Українських Акторів під режисурою В. Блавацького. Значення цієї мистецької події зумовлюється піонерською роботою як автора, так і театру: виведенням на сцену підсоюзу дійсності, Драма побудована на ґлі плянового нищення українського села розкуркуленням і колективізацією. Головну роль Домахи виконує артистка Н. Горленко.

На фото: дев'ятилітній артист Б. Корольків у ролі безпритульного вуличного хлопчини. [Фото Георг]

Альянтська поступливість і союзу агресивність

Останнім часом у пресі англосакських країн з'являється чимало гострих самокритичних статей на теми зовнішньої політики своїх урядів. А після комуністичного перевороту в Чехо-Словаччині деякі західні публіцисти впали дослівно в той каяття і самобичування. В різних варіантах висловлюється думка, що сучасний загрозливий для світового стану виник, власне, з вини державних мужів і політків Заходу, які замість відразу твердо протиставитися брутальним зовнішньо-політичним крокам Союзу, лише підбальорювали їх своїми поступками й потуранням.

Свята правда! Ми завжди наголошували хибність і недоцільність практикованої західною демократією політики поступок большевизму, що лише розпалювала їх апетити. Нас навіть обурювало те, що Захід нашої смертельної боротьби і жертв не хотів досі бачити, як обурювало і безпринципове в сути наставлення, що може найкраще виявлялося в меркантильній засаді: „торгувати можна з ким завгодно, навіть з людодіями“. Отже тепер, коли в опінії західних країн позначився вирішальний злам, коли вона щодо Союзу починає ставати на нашу точку зору, — ми маємо підстави бути вдоволеними.

Та інакше виглядає справа з мотивацією цього зламу. Тут ми, бутьши щирими, ніяк не можемо признати рації західним публіцистам і політикам. Основний мотив їх поясення: вони, мовляв, не добавали, що большевики такі „крокодили“, і тому приймали їх спринтні маневри в часі війни за доказ дійсного демократизму, за доказ мирної еволюції і переродження большевизму. Це звучить дивно.

Справді: неуже тридцять років большевизмських злочинств не могли проколувати свідомості західних політків, аж зробили це три місяці 1948 року? Неуже 20 мля. підсоюзу громадья, приречених на

рабську працю і смерть в концтаборах Есесерії, не таке дрібне явище, що його важко помітити за кордонами СРСР? Чи може воно не порушувати принципів Атлантичної Карти, так урочисто раз-у-раз згадуваної державними мужами Заходу? Неуже, скажемо далі, 7 мільйонів українських жертв жахливого голоду 1933 року, масова депортація українців із т. зв. Закерзоння, ліквідація двох автономних республік: Чечено-Інгушської та Кримських татар, потрібний союз СРСР, Польщі і ЧСР проти УПА—також прибіні, малопомітні факти, які не перешкодили альянтським політикам люб'язно пактувати з кремлівськими володарями? Чи може це були часто внутрішні справи Союзу, до яких нікому нема діла? То в такому разі хіба не ясно, що все, що опинилося по той бік „заслони“, це вже внутрішнє, „совоюзне“. Адже всі перевороти робитимуться там „вголю народу“ (Кремль, бачите, тут ні до чого!), а в усіх самогубствах і просто душогубствах будуть винні „західні підпалювачі війни“. Кінець-кінцем, самогубство Масарика якісно не дало нічого нового, коли згадати трагічну долю югославського Дражі Михайловича, угорського Бели Ковача, болгарського Ніколи Петкова, румунського Маніу і т. д і т. ін. Неуже брутальна розправа з цими провідниками балканського селянства, полум'яними патріотами й ідеалістами на прогрізі останніх трьох років—неуже вона ще була недостатня для замаркування большевизмського обличчя? Ми вважаємо, що для нас, представників позволеної нації, недоцільно і шкідливо бути таким легковірним і наївним. Бо цим ми дали б підставу до легковажного потрагування нас у майбутній неминуючій розгрі між Заходом і Сходом, потрагування як об'єкту і засобу для реалізації чужих нам задумів і цілей.

Отже, легенду про те, що нібито під час війни США й Англія повірили в демократичне переродження Союзу і тому, мовляв, так щедро допомагали СРСР своїми доставами, не вимагаючи на томість жадних гарантій політичної натурі,—створила услужна альянтська преса, щоб якоюсь мірою виправдати поступливість своїх урядових сфер у взаєминах з Союзу. В дійсності ж наврод чи Черчил і Рузвелт дали себе „обвести навколо пальця“ кремлівському диктаторові. Менше всього міг би повірити в раптової демократизму Союзу такий ось Черчил, автор мемуарів кінця першої світової війни та інтервенції альянтів в Росії. Читачі цих мемуарів, очевидно, пам'ятають, яку вбачу характеристику большевизмських володарів дав Черчил вже 25 років тому назад. Тож не про наїву довірливість може йти мова, а про свідому, подиктовану певними міркуваннями, поступливість перед Союзу. Річ у тім, що Черчил і Рузвелт добре знали, якого безпринципового партнера вони мають в особі СРСР, і тому всіляко старалися задобрити Сталіна, щоб той, бува, не „станувся“ з Гітлером і не уклав з ним сепаратного миру.

Що це не показує Черчил і Рузвелта (яких нам хотілося б вважати приятелями всіх пригноблених) правдивими оборонцями нями ж проголошеної Атлантичної Карти і Чотирьох Свобід, то, як кажуть—трудно, але проти фактів нічого не вдієш. А що такими виявилися вдатніші, чоловічі особистості західного світу, то це в свою чергу свідчить про його важку хронічну хворобу і кризу. Звідси йде головна вада політичної лінії західних потуг в часі другої світової війни, а саме:

Щоб подолати і знищити одного тотального насильницького гнобителя.
[Далі на 5-й стор.]

Митрополит Васи́лій Липківський

(20. III. 1854 — 20. III. 1948).

Однією з найвеличніших постатей нашого Відродження є постава митрополита Васи́лія Липківського, фундатора і апостола національно-релігійного відродження українського народу.

Василь Липківський народився року 1854-го 20 березня в селі Подудні Липовецького повіту на Київщині, в родині священника Костянтина Фотієвича Липківського, від якого походив з Галичини, з над річки Золотої Липи. Вчився Василь Костянтинівич в уманській духовній школі, в київській духовній семінарії та в Київській Духовній Академії, що її закінчив 1889 р. з ученим ступенем „кандидата богословія“.

Року 1890-го В. Липківського було призначено на заочовця Черкаської прогимназії, а року 1890-го 20 жовтня його висвятили на священника. 1892-го року він був призначений на настоятеля липовецького Собору й інспектора церковних шкіл Липовеччини; на тій службі він пробув 11 років. 1903-го р. його призначено директором Київської Церковно-Вчительської школи, але скоро, року 1905, було позбавлено цієї посади за „українофільство“ і призначено на священника Св.-Покровської церкви на Солянці в Києві.

В квітні й травні 1917 р. по всіх українських єпархіях відбуваються перші, за весь час московсько-синодальної доби на Україні, Єпархіальні Церковні Собори, з великою участю мирян, що після 230 років мовчання вілними устами заговорили як повноважні члени церкви. Київський Єпархіальний Собор відбувся під головуванням В.Липківського. Собор ухвалив автокефалію української церкви і виробив проект нових статутів—парафіяльного та єпархіального.

Діяльність протоєрея Васи́лія Липківського швидко розвивається. Він закладає „Братство Воскресіння“, що скоро перетворюється у Всеукраїнську Церковну Рад, яка енергійно готується до скликання Всеукраїнського Церковного Собору. І хоч голова московського Синоду, митрополит Платон пише з приводу того в червні м-ці до Києва, що: „В Українському Соборі не усматривається надобності, внаслідок існуючого єдиного в августі Всеросійського Собору в Москві“, хоч місцеве російське й своє, спутане національно, духовенство всякими способами український церковний рух неспавняє,—праця Всеукраїнської Церковної Ради йде успішно.

На початку січня 1919 р. зібрався Всеукраїнський Церковний Собор (біля 400 членів), але він працював лише кілька днів, бо з-за Дніпра залунали виходи—на Київ наступали більшовики. ВЦР змушена була Собор розпустити.

По тому, р. 1919 В. Липківський працює в І-й Всеукраїнській Церковній Раді, як заступник голови, утворює українські парафії, перекладає Служби Божі на українську мову, в липні м-ці стає настоятелем Софійського Собору і перетворює його на твердий український православний переклад. При вступі українського війська до Києва 31. VIII. В. Липківський урочисто зустрічає і палко вітає С. Петлюру—як національного героя. Під час денікінської навали від українців було відібрано всі церкви; проти духовенства розпочалися з боку митрополита А. Храповицького репресії, але ВЦР праці не припинила; в тяжкій боротьбі вона прокладала шлях до відродження рідної церкви.

На весні 1920 р., коли сваволя московських єпископів в Україні дійшла до краю, ВЦР вирішила не вважати їх за своїх архиєпископів. Вона скликала Великі Збори і, керуючись духом Святим і волею народу, 5-го травня ухвалила урочисто й однозначно автокефалію Української Православної Церкви. З оголошенням незалежності української церкви від московського

єпископату перед ВЦР повстало питання про утворення власної національної єрархії. Протоєрей В. Липківський вживав усіх для того заходів, їздив у Полтаву до архиєпископа Парфенія Левицького, посилаючи делегації до інших єпископів-українців з походження—Антонія Грановського, Агапіта Вишневського, до Грузинського Католикона, але із-за політичних і загальних тодішніх обставин ці заходи пішли на марне.

Тим часом УАПЦ зростала і ширилась. З усіх кінців України парафії просять у ВЦР автокефаль-

них священників і богослужбових українською мовою книг. Протоєрей В. Липківський і ВЦР енергійно готуються до Всеукраїнського Церковного Собору, поширюють благовістя УАПЦ, швидко друкують Служби Божі рідною мовою.

В жовтні м-ці 1921 р. збирається у Києві 1-й Всеукраїнський Церковний Собор. Він обирає і, чиню перших віків християнства, висвячує на Митрополита Київського і всієї України протоєрея Васи́лія Липківського. Цей акт відбувся 20—23 жовтня у храмі св. Софії. (До такого чину висвяти Собор присту-

ТИЖДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Поволені народи, тимчасово переможені мілітарно, ніколи не зупиняють боротьби духовою зброєю. Мистецтво—цей найдосконалиший вияв людської думки, піднімає престиж народу, не дає йому можливості непомітно затертися і стати космополітом. Одною з помітних останніх маніфестацій наших духових спроможностей був улаштований в м. Регенсбурзі Тиждень української культури.

ЗА ЖОВТО-БЛАКИТНОЮ СТРИЧКОЮ

Після короткого привітання високих гостей, що прибули 7 березня в Кунстагалле на відкриття виставки українського образотворчого мистецтва, голова п. В. Мудрий перерізав жовто-блакитну стрічку і перші глядачі заповнили свіжі за. л. Звичайно виставка через свою експромтність не цілком точно відзеркалює працю художників, але і по ній глядач може уявити рівень нашої малярської культури. Найбільше експонатів подали художники, члени журі і впорядчики виставки. Окреме місце серед українських художників займає Е. Козак. Це маляр-академік, мистець великого діапазону, цілком виразна і завершена мистецька індивідуальність, що кожний деталі вміє надати вишуканого характеру і гумору, і що головне—очима найпередовішого сучасника. Його картини не лише ілюструють, а й промовляють. Черговий шедевр художника—це виставлена картина „Рибалки“.

Р. Крамер, С. Бабуль, Л. Папара—мистці легкої і прозорої романтики, вони володіють вмінням досить звичайні речі показувати крізь рожеві окуляри; особливо елегантний „Штутгартський двірць“ С. Бабуля.

На загальному фоні виставки привертають увагу праці І. Нижник - Винників („Ляншафт“), Я. Гніздовського - камерного мистця високої культури, М. Бугновича, М. Білинського, виразно самотній мистець Михайла Стефанович („Ізоляда“).

М. Дмитренко, на графічних роботах якого аж надто видно сліди його вчителя, на цей раз між іншими працями подав цікавий шкід голови.

Серед ультра-новаторських представників різного роду нашого мистецтва існує погляд, який тотально заперечує мистецтво, зроджене безпосередньо на національно-етнографічному ґрунті. Правда, ар'єгардні діячі української культури багато попрацювали над звільненням від примітивізмування першоджерел національного характеру. Сліпа любов „до всього рідного“ розслаблювала мистецьку мужність, і часто безконтрольно реальна дійсність в „натуральному“ вигляді механічно пересаджувалась в мистецтво. Така хвороба в зміненіх обставинах і формах існує й досі. І завданням діячів мистецтва є піднести свою

творчість до найвищих вимог духовної атмосфери нашого часу. Карпати. Дніпро, підсоння, степ, Чорне море і той же нещасний соловейко на протязі століть формували наш національний характер, психіку, вроду, ритм нашого побуту, і коли ми не виробимо в себе досконалого, аристократичного погляду на ці прикмети нашого життєвого простору, то не зможемо ні відідування вистав модерного мистецтва, ні Сорбонна, ні істеричне бажання в мистецтві бути оригінальним. Зрештою таким шляхом найдосконалішого переосмислення наших національних атрибутів ввійшов у мистецтво Е. Козак, так чітко відгородившись від попередньої спадщини. Виставлені праці Кричевського, В. Морозової, Л. Тимошенка („Ляншафт“) говорять про їхню вправність володіти пензлем, їхні картини можуть служити кімнатними оздобами, але в них не закладено якоїсь нової ідеї чи світогляду, вони надто статичні, з малою дозою мистецького сюрпризу. Між природою і готовою картинною не видно, як посередника, мистця.

КОНЦЕРТИ

В програму тижня української культури ввійшли виступи солістів (піаніста В. Максим'яча, оперних співаків О. Руснака і К. Таранової), балетної школи прима-балерни В. Перелявцевої, українських хорів („Сурма“, жіночого хору і квінтету бандуристів). Окремо виступав хор „Бандура“ під керівництвом В. Божика.

Пряміо було простежити перші успіхи маленьких артистів, що опановують тяжке хореографічне мистецтво: ще тремтять при „тяжких“ моментах їхні руки і зір часто скеровується в сторону своєї учительки. На жаль, лібрето „Степової парівни“ було бідне на дитячу безпосередність і казку, що унеможливило різку характеристику окремих персонажів.

Виконана чоловічим хором „Сурма“ пісня на тему визвольної боротьби „Вперед“ своїм незфальшованим патосом, тріумфальним звучанням і добрим текстом заслужує на особливу увагу. Вона мусить ввійти в репертуар хорів і стати новою народною піснюю.

ВИСНОВКИ

На тому місці, де часописи кадуть „... велика заслуга належить організаторам... їх жертвенна праця...“ хочу вказати на найголовніші недоліки в організації тижня культури.

Поперше, падає в очі нерепрезентативність самих виступів. З різного роду запрошень і програм не можна було довідатись, напр., хто є організатором і відповідальним за виступи і програму концертів. Загально було помітно, що мистці не були дорадниками в організації тижня. Мистецька репрезентативність—відповідальна справа, невдалий виступ може привести більше шко-

пив після того, як московські єпископи в Києві категорично відмовилися висвятити єпископів для Української Церкви).

Діяльність Васи́лія Липківського як митрополита—то терновий вінок служіння нашому народові в ті страшні часи. В своїй автобіографії Митрополит писав: „Більшу частину свого свого митрополичого служіння я провів у подорожах по парафіях і, хоч майже половину часу був під заборонною виїзду з Києва, відвідав не менш як 500 парафій (а деякі по кілька разів) із благовістям про Українську Церкву“. В той час митрополит був аж двічі ув'язнений.

Обраний усім народом, як борць за його духові ідеали, Митрополит був перешкодою ворогові України, що, розтоптавши її волю і державність, запозв'язав зруйну-

і релігійно-національну ідеологію. Перед жорстоким і всесильним фізично котом стояв, як провісник Вічної Євангельської Правди і права своєї нації. Два нерівні супротивники, дві прот лежні сили; посідовник Христа, апостолів і мучеників—з одного боку, і антихрист—із другого.

—Ви знаєте, що вас очікує?! — погрожують у харківському ГПУ.

—Знаю, як і Христос знав, коли йшов на Голготу! — відповідає Митрополит.

З непохитною вірою в Бога і в духові сили свого народу Митрополит невтомно працював над відбудовою Української Православної Церкви. Вже наприкінці 1926 р. у ній було 32 єпископи та понад 3000 священників. Служби Божі всюди відправлялись українською мовою. Відтворено старовинні українські церковні співы, колишні обрядові традиції, мистецтво. Невтомний Митрополит вживав усіх заходів, щоб відродити в рідній церкві все те, що втратила вона за час неволі під московською зверхністю після 1686 року.

Це був проповідник незвичайної енергії, що його почула Україна може вперше після Петра Могили, Сильвестра Косова та Юсіфа Нелюбовича-Тукальського, деякі прикмети яких він у собі сполучав. Головні зміст його проповідей—любов до Бога і батьківщини, як конечна чеснота кожного українця. І цілком слушно писали про них: „Вогненний патріотизм і сила змісту“.

В той тяжкий для життя церкви час, коли вона не мала ні своєї преси, ні духовних шкіл, перше місце в церковній діяльності надавалося проповідництву.

Жовтень м-ць 1927 р. Відбувається в Києві І-й Всеукраїнський Собор. ГПУ викликає голову Собору, Володимира Чехівського, і наказує, що „коли Собор негайно не звільнить митрополита В.Липківського, він буде розігнаний, а потім обидва—Чехівський і Митрополит підуть на заслання“. На доказ категоричності вимог „влади“ на Собор прислано її „представників“.

Важко було Соборові переступити через авторитет великого Архипастира... Гробове мовчання. Напружені погляди на Митрополита... Чекають його слова...

„Чого злякалися, — почав він, — чи не знали раніше, куди й заля чого йдете? По нашій вірі Бог послав нам радість духового відродження, але за нетвердість нашої віри Він послає нам випробування. Хто могутіший за Бога, крім Нього, маємо боятися? Не бійтесь, хто служить Богові і своєму народові. Не бійтесь, хто шире хоче спасти свою душу. Не бійтесь і відганяйте сумнів. Не бійтесь, бо коли наша справа правдива й угодна Богові, нас ніхто не переможе. Не звертайте на побічні шляхи, не наважуйтеся на облудні манівлі, тільки відкритий і простий шлях є найкоротша дорога до Бога. На Нього наша надія, Йому слава, честь і поклоніння“.

Такі були останні слова Митрополита на Соборі. Щоб урятувати життя митрополита, Собор ухвалив: „Зняти з Митрополита Васи́лія Липківського тягар митрополичого служіння“...

Було вжито надзвичайних заходів, щоб людиність, яка була на Соборі, вісім не виявляла свого відношення до візнення Собору Коли Митрополит виходив з Собору, у всіх були сльози на очах всі казали: „З І-го Собору ми виходили з сльозами радості, з нього виходимо з сльозами суму та жалю“

Ім'я митрополита Васи́лія поминали в церквах було заборонено. Ті священники, що наслідилися згадувати його, в час ліквідації духовенства стали першими жертвами.

Дальші свої дні Митрополит жив у Києві і працював над великою (на 7 розділів) Історією Української Православної Церкви, яка, може, дасть Бог, діждеться свого видавця.

Нарешті, Митрополита втретє заарештували і вивезли на далеку Північ. Звідти він не почернувся.

Д. В.

Л. ЛИМАН.

Дні української культури в Мюнхені

За ініціативою Злученого Українського Американського Допомогового Комітету і Центрального Представництва Української Еміграції та при активній співпраці всіх українських мистецьких організацій і об'єднань постав так званій діловий комітет для підготовки ДНІВ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ. Відбудуватимуться вони в Мюнхені і триватимуть від 5 до 18 квітня ц. р. з метою показу многогранності нашого культурного життя на чужині, вони обійматимуть мистецтва: музичне, образотворче, театральне, балетне, хорове і народне (ноша). Дні української культури—це свого роду підсумок нашої культурно-мистецької діяльності за межами батьківщини, вони мають засвідчити живучість українського духа.

Діловий Комітет докладає всіх зусиль, щоб ці дні української культури себе виправдали. До участі в них запрошені всі найвидатніші представники української культури на еміграції.

ід українців з усього світу

3 далекі Австралії

3 Бременгафену ми вихали 13. 1948 р., а до Австралії прибули 2. 48. р. Ціла подорож тривала 31 день.

Порт-Саїд був для нас найікашним. Зразу, як ми прибули до рту, коло нашого корабля скупилось дуже багато арабських купів на малих човнах, які мали багато різного краму, головньо шкіряні вироби та овочи. На нашій кораблі зразу запапувала епідемія нділю: араби пролавали за доляій за папірси та вимінювали всіляку одягу. Голосник на кораблі закликав припинити торгівлю нічого не помогло. Араби з своєчовнів майстерно викидають на бурку свої вироби аж на верхню пубу. Для наших людей торгвпинити було дуже важко і матисі почали розганяти волю арава, але й те не помогло, і торгівтривала аж до ночі.

Суецький канал не широкий, так о життя на обох берегах можна до спостерігати з корабля. Там н бачили арабські села, верблюова та всяку домашню звірину, рудий та подертий одяг на арагах робив враження великих злидв.

Червоне море для нас було таоаж цікаве: зустрічали багато коаблів і обабіч бачили ми береги. Перше побачили ми тут літаючих абок, що, болячись корабля, виліають низько над волю, летять, риблизно, 20-40 метрів, а далі нуву зникають у волі.

Індійський океан аж до порту ольомбо (Цейльов) досить цікавий. емпература повіолі зростала, ми оскидали весь одяг і почали вивіватися на сонці. В Кольомбо нас ривітали також індійські купці, що дали цікаві вироби з дерева, особові слонки—білі, жовті і чорні. Проте, „порг“ був невеличкий, бо асажири не мали грошей, цигарок одягу.

Від Кольомбо, тобто від 3. лю-

того ц. р. почалася спека, і вже нічого не було видно навколо, крім широчезного моря. Це була найтажча частина подорожі.

Від спеки ніхто не захворів, спали ми всі на палубі, там холодний вітрець повівав, в каюті не було можливости довго затримуватись.

Коли ми переїжджали екватор, на кораблі було велике похжвавляня; кожен одержав ніби спеціальний диплом, що переїхав екватор.

12. 2. приїхали до Австралії Тут зразу на кораблі зустріла нас австралійська комісія. Ми залишали корабель цілком вільні від пакунків. Нас уже чекали автобуси, щоб перевести до міста Порт Фремантле, де створено два осередки перехолових таборів. До одного табору примістили югославів, що мають працювати на залізниці. До другого табору примістили балтіів з жінками. До цього ж осередку була приеднана мала кількість поляків і нас семеро українців.

Кажуть, що в таборі ми маемо затриматися тижнів на три. Покищо не могу подати точніших інформаций про тутешне життя. Місцеві ж мешканці говорять, що життя тут цілком добре. Звичайний робітник заробить за тиждень 6 фунтів, а на тижневий прожиток потрібно 2 фунти. Ровер коштує 12 фунтів, авто 400 фунтів, ролинний дім 1.200 фунтів, одяг—6-10 фунтів.

Багато наших у Функ-Казерне були зацікавлені Австралією. Хто хоче їхати—хай дороги далекої не боїться, а клімат тут добрий; як місцеві урядовці запевняють, інтелігенція одержить легшу фізичну працю, яку мусить відбуті протягом 12 місяців. Подруж не розлучають, але дружини-жінки мусять працювати. Везти можна все, але дуже старанно треба пакувати, щоб оберегти від пошкоджень. Контроль цілком лагідний.

П. КУШТАК, Австралія, порт—Фремантле. 13. П. 1948

Українців у Голляндії дуже мало

Голляндія, на мою думку, одна найдемократичніших країн Європи. Існують тут такі партії: католицька (одна із найвпливовіших), демократи, ліберали й інші. Щодо комуністів, то вони мають досить незначні впливи. Одначе, помітно традиційне ружке ставлення до Росії, до її народу і культури. Багато голляндців були на примусовій праці в Німеччині, там вони переносили по полоненими і депортованими рояніями всі кривди фашистського режиму, і це також вплинуло на їх почуття дружби.

Не дивлячись на те, що Україна стала відомою на світовій політичній арені (особливо, виступи її представників в ООН), все ж з прикрістю мушу ствердити, що поінформованість місцевого громадянства про нас і нашу країну—невелика. Майже кожний голляндець, одержавши відповідь на своє запитання—хто я, робить вираз незрозуміння, потім починає здогадуватися: Polen? Rus? Weisrus? і т.д. Недавно місцева католицька газета надрукувала замітку з повідомлень анкінської таємної служби (так було зазначено) про повстання в південній Україні. Це трохи зацікавило місцеву людність України. Довольство розяснювати, що боротьба українського народу проти більшевизму тягеться вже довгий час, а після другої світової війни не вшухає активна боротьба із зброєю в руках.

Взагалі в Європі для популяризації нашої справи зроблено ще дуже мало, бо працюють лише окремі особи.

Гарний приклад подає п.Єременко, що перебуває тут від кінця війни. Будучи добрим музиком, має постійну працю в симфонічній оркестрі, а крім того організував свою оркестру з голляндців, навчав їх грати українських пісень, а також співати в українській мові. Перед святами Різдва Христового вони мали виступ через радіо-станцію, а також їх музика й спів записані на грамофонні плати. Як бачите, без галасу і крику один-одним свідомий українець виконав досить поважну популяризаторську роботу. А якби таких більше?

Тепер щодо економічної сторони життя в Голляндії. Хоч по війні ще жадна з європейських країн не стала на власні ноги, є підстави думати, що Голляндія зробить це найшвидше. Основний промисел Голляндії — текстиль, що має дуже великий попит у всьому світі. Ожже, ця галузь промисловости дає країні доляри. Робітники, зайняті в текстильному промислі, краще заробляють, ніж інші. Не мале значення має радіопромисловість і виробництво електроапаратури. Як бачимо, це те, чого бракує на світовому ринкові. Тому хоч згадана йндустрія працює повним ходом, одначе текстильні вироби і радіоапарати ще є на пувати або безцукшайнн, бо більшість продукції експортується.

Стан прохарчування місцеве населення вважає за не цілком задовільний, хоч він багато кращий, як був у нашому „раю“ до війни. Треби знати, що життєвий рівень в Голляндії був найвищий в цілій Єв-

ропі. Хоч основні продукти ще на картки, одначе їх цілком вистачає. Ніхто не голодує. Тільки не можуть собі дозволити на всякого роду делікатеси, як то було переї війною.

Щождо убрания, взуття тощо, то всі чужинці дістали достатню кількість пунктів. Крім того, заходами фабричної дирекції дано змогу найбільше потребуючим дістати необхідні речі з пізнішим вирахуванням з заробітної плати. Отже, справа з цим є більш-менш урегульована. Я особисто вже придбав убрания, дві пари святкових черевиків, сорочки та ін.

Працюю я за визначеним у Німеччині фахом: електромонтером. Одержую 30-32 гульдени чистої плати. З них маю вилати за утримання тижнево 17 гульденів, решта їде на власні потреби. Коли всі ті речі, що нам їх бракувало в Німеччині, придбаю, то могу вже заощаджувати. В другій половині липня буду мати 8-денну відпустку, маю намір трошки поїздити, розділитися. Треба сказати, що всі голляндці дуже люблять подорожувати. Навіть старші, 45-50 років люди, стараються свою відпустку провести в різного роду „турне“. Крім того, дуже часто, як тільки дозволяє погода, роблять виїзди на велосипедах за місто. До речі, кожна голляндська родина має 2-3 велосипеда, а стан шляхів і рівнина до того заохочують.

В Голляндії є звичай кожного, хто приходить до хати, частувати кавою або чаєм. Кава і чай — на кожному кроці. Пряміром, зібрання, які влаштує дирекція фабрики для чужинецьких робітників, відбуваються за скляною кави. Мені довелось бути присутнім на одному концерті, влаштованому католицькою організацією. Під час перерви кожному на його місце принесено скляно кави з цукром. При чому вартість її уже враховано в квиток на право вступу.

Голляндці назагал — ввічливі, коректні люди. До того ж їм зовсім чужий національний антагонізм. Досить зарекомендувати себе добре, як з вами поведуться дружньо, зовсім не даючи вам відчувати, що ви чужинець.

Тепер щодо матеріальних умов праці. В Голляндії можна працювати де хочете і не потребуєте ніяких контрактів. Ті люди, що не мають жадного фаху, проходять тут вишкіл (3-4 м-ці) і після того йдуть в цех до роботи. Це дуже корисно для дальшого, для кваліфікації і я радив би нашим молодим хлопцям і дівчатам взяти це до уваги. Бо інші держави хочуть мати лише наші м'язи.

Справи соціального забезпечення стоять якнайкраще. Це не те, що в Бельгії. Кожний робітник дістає безкоштовну лікарську допомогу, а також ліки з аптеки. Лікування зубів або вставлення протезів так само безкоштовно, або в деяких випадках за маленькою платою. Після 65 р. робітник дістає пенсію, а в деяких підприємствах навіть після 60 років життя. Для цього початково стягається малій % з його плати, а решту платять фабрика.

Наше організаційне життя покищо незадовільне, бо нас, українців, тут ще дуже мало. Недавно наш шановний пан Єременко організував для нас маленький концерт. Ми мали нагоду послухати своїх рідних пісень і музику, правда, з уст чужинців. На концерт запросили також декількох наших землячок, які одружені з голляндцями, а також їх чоловіків.

З тижні назад завітав до нас о. Van de Maele — бельгійський місіонер. Він пропонував нам робити заходи в справі організації допомогового комітету для українців на Голляндію. Проте, покищо на перешкоді брак відповідних сил.

Василь КРАВЕЦЬ. Генгельо, кінець дологого.

ВШАНОВУЄМО ПАМ'ЯТЬ ШЕВЧЕНКА

ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ ВЕЧІР В АВГСБУРЗІ

У неділю 21 березня в таборі „Сомме казерне“ в Авгсбурзі Об'єднання Українських Жінок влаштувало вечір пам'яті Т. Шевченка. Програма вечора складалася з доповіді п.В.Шпаківської „Жіноча доля в Шевченкових творах“, живого образу „Жіночі постаті у Шевченка“, деклямацій і співів, що ілюстрували доповідь, та з виступу хору під керуванням п. Павлової.

Вечір був підготований дбайливо і пройшов з повним успіхом. Доповідь п. Шпаківської нагадала присутнім про усі жіночі образи в творах великого поета — щасливої матері, нещасливої покритки, матері-наймишки, „вільми“ і ін. І ці постаті в живій картині живими образами згуртувались під тінєвим портретом Т. Шевченка. Ще більше ожили ці образи в співах арт. Мухиної, що прекрасно виконала „Ой, одна я, одна“, „Така її доля“, „Три шляхи“, а також в деклямаціях п. Надії Фесенко („Лілея“) та п. Ніни Миколенко („Утоплена“). Особливо треба відзначити останню деклямацію. Ніна Миколенко просто таки артистично подала цей яскравий твір Т. Шевченка, оживила з усією силою трагічно-романтичну його красу. Жіночий хор під орудою п. Павлової гарно виконав декілька речей на слова Шевченкові, а серед них такі складні, як „Чого мені тяжко“ та „Сонце заходить“. На жаль, ні в друкованій програмці, ні під час виконання не названо композитора, того, хто музично доповнив геніяльні речі поєтові.

Вечір дав багато численним слухачам, наповав їхні серця гордістю за свого поета і тугою за рідним краєм. І кожен, слушаючи слова поєтові

„А я дивлюся і серцем лину В темній садочок на Україну“, переносився думкою до далекої батьківщини. А все це разом відсунуло болочі партійні сварки і об'єднало всіх одним патріотичним чуттям. І в цьому добра заслуга ОУЖ в Авгсбурзі.

Нат. ЧАПЛЕНКО.

СВЯТКУВАННЯ В ЦУФФЕНГАВЗЕНІ

У неділю 21 березня в театрі українського табору в Цуффенгавзені відбувся вечір, влаштований на честь Тараса Шевченка. Спершу таборовий хор під проводом о. Будного виконав „Заповіт“. Письменник Улас Самчук зробив оригінальний і цікавий реферат про Тараса Шевченка. Після того присутні прослухали низку деклямацій та дві

пісні у виконанні згаданого хору. Співачка п. Хамула проспівала кілька сольових речей під акомпанемент фортеп'яна та скрипки. Після 10-хвилинної перерви була поставлена інсценізація „Сотник“. На закінчення вся зала заспівала національний гімн.

Попереднього дня окремо відбулося вшанування пам'яті Т. Шевченка, організоване школою. Дитячий хор під керівництвом учительки п. Б. виконав низку пісень на слова Шевченка та „Заповіт“. Як у деклямаціях першого вечора, так і на другому були досить майстерні виступи, проте помітна недопрацьованість над дикцією, наголосами та інтонацією декляматорів.

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ ДНІ В ШЛЯЙСТАЙМІ

9 березня в таборовому театрі Шляйсгайму відбулася академія українських шкіл. Цікавими були виступи дитячого садка, народної школи й гімназії. Увечері того ж дня в переповненому таборовому театрі відбулася святочна академія. Свято відкрив голова табору д-р Розумовський. Ред. В. Дубняк виголосив доповідь про Т. Шевченка. У мистецькій частині виступили солісти Ю. Гаєва та П. Черняк. М. Понеділок прочитав уривки з „Гайдамаків“. З успіхом виступав кобзар Варченко. Другого дня театр поставив п'єсу „Назар Стодоля“. В українській автокефальній церкві відбулася папахіда.

Ол. П-к.

ГАННОВЕР СВЯТКУЄ ПАМ'ЯТЬ ШЕВЧЕНКА

Гідно вшановано пам'яті Т. Г. Шевченка в Ганновері. Відбулися чотири свята, що охопали всю цілість табору. Гімназія під проводом проф. Рябокونا та Організація Українських Жінок під проводом пані Завадович виявили багато енергії та вміння. Жіночий хор гімназії з домішкою учнів, фахові артистичні сили (пан Неділько і інші) та саме перевелення свят створювали ту приємну атмосферу, якої бракувало дотепер в Ганновері.

Дитяче свято, свято гімназійної молоді і, нарешті, свято для жіноцтва—творять одну органічну цілість. Згідно з традицією, вся програма свят складалась виключно з творів Шевченка. Дуже гарно виконали учениці гімназії інсценізацію „Тополи“, а далі два акти „Невільника“. Хорова продукція стояла на висоті. Пан Шуть завдав собі багато трудно, щоб з сирого матеріялу створити те, що захоплювало присутніх М. С.

Альянська поступливість і совєтська агресивність

[Закінчення з 3-ї стор.]

ка, притягувано до спілки і задобрювано другого, може, в потенції ще більш небезпечного тоталітарного гнобителя і ворога людства

Найгірше одначе те, що раз зроблена помилка в політиці довго мститься на її авторах. Ставши на шлях угодовства і уступок, дуже трудно вже потім стати на шлях принципности. Це ми й бачимо майже щоденно на протязі трьох повосенних років. Хиткість і суперечливість основ альянської політики не могли не дати лихих оочів, які прийшли зразу ж по капітуляції Німеччини.

Депортація людности, провадження бруталними насильницькими методами в усіх країнах совєтської окупції, ступнене насаджування в них, замість обіцяних демократичних режимів, звичайніснької совєтської диктатури, нарешті, насильна репатріяція совєтських підданих, здійснювана на підставі Ялтинської угоди в країнах по цей бік „заслона“, — такі були перші наслідки уступок західної демократії перед Совєтами. Останнє — насильна репатріяція, супроводжувана численними випадками самогубств і божевільа зацькованих, ні в чому неповинних людей, особливо підравала престиж західних держав, бо провадилася у їх власних або ними окупованих країнах.

Західний світ досі, як і раніш, виявляє безсилість захистити свої свободолюбні принципи, не зважається рішучо ставити чоло большевизькому насильникові. І не дарма Ялту називають другим Мюнхеном: далекоїдуці уступки східному диктаторові в Ялті окрилили його, дали ґрунт для безнастанного шанса тажу, точнісно так, як це дала Мюнхенська угода 1938 р. Гітлерові. І якщо третю світову війну вже не можна відвернути, то джерело її видно вже нині: Ялта!

В. СИВЕНКО

До Українського Громадянства і його установ на чужині

Йдучи назустріч національному інтересові, який наказує збирати, зберігати та в усьому світі використовувати матеріяли про винищення українського національного елементу окупантами українських земель—Товариство Українських Політичних В'язнів, виконуючи постанови свого Загального З'їзду, розпочало цю акцію проголошення конкурсу на літературні праці, які висвітлювали б мартирологію українського народу.

Досі надійшла до конкурсного журі значна кількість творів великої історичної і літературної вартості, які можна і треба буде опублікувати на чужих мовах.

Серед них особливо визначаються спомини з життя у ворожих тюрмах, концентраційних таборих, на засланнях, примусових працях тощо.

Рішенням Головної Управи Товари-

ства УПВ конкурс відбудеться дня 31 березня 1948 р.

В конкурсному журі візьмуть участь своїми представниками: ЦПУЕ, Т-во УПВ, Ліга УПВ, СУЖ і МУР.

Товариство Українських Політичних В'язнів закликає весь загаль української еміграції включитися в поведену ним акцію всіма моральними і матеріальними засобами, за якими Т-во УПВ в цій справі буде до нього звертатися. Грошові пожертви на ціл конкурсових нагород, закуплювання і видавання вартісних праць та на всі зв'язані з тою акцією потреби — належить вплачувати просто до каси Головної Управи Товариства Українських Політичних В'язнів в Мюнхені, Розенгаймштр. 46а на окремі збіркові листи та на інкасові повновадства, видані тою ж інституцією.

ТУПВ.

Оголошення

Центральна Переселенча Управа передбачає видати ряд популярних брошур про Аргентину, Бразилію, Канаду, Парагвай обсягом до 3-х друкованих аркушів та загальною, — про Південну Америку, обсягом 4-5 друкованих аркушів. У кожній з перших чотирьох брошур треба на підставі перевірених даних висвітлити такі питання: географічні, кліматичні, ґрунтові умови, стан населення, його розподіл за національностями, віровизнанням, внутрішнім політично-адміністративним ладом, господарськими умовами, зокрема сільське господарство, промисловість, промисел, їхні перспективні можливості, торгівля внутрішня і зовнішня, транспорт, робітничо-фінансове законодавство, іміграційні можливості і законодавство, теперішні післявоєнні господарські умови, житлові умови, коротко про фінанси, стан української еміграції.

У брошурі про Південну Америку треба висвітлити в основному такі ж питання, але в іншому перекрою, більше узагальненому, узявши до уваги умови в окремих країнах.

До кожної брошури слід прикласти мапу і адреси всіх українських установ в даній країні.

Умови за домовленістю з авторами. Термін зголошень до 1 квітня 1948 р. на адресу: Мюнхен, Дахауерштр. 9/II, Центральна Переселенча Управа.

Подяка

Управу УСТ „Беркут“ в Новому Ульмі складає найщирішу подяку всім тим, хто з вагоди нашого 2-річчя привітальні побажання, як також всім активним учасникам нашого свята. Управа УСТ „Беркут“.

Нам здається, що ми вже відійшли від системи Джона Локка та взагалі від клясичних систем виховання наших спортсменів. Питання полягає не в тому, що на 43 мільйони українців якісь дружини футболістів чи шахістів здобули рекорди з медалями. Нам треба зрестися загальної спортової фразеології і однобічного влаштування змагань, а перейти до масового заклик, щоб кожна наша людина протягом життя від 18 до 50 років в систематичному тренінгу дістала тіловиховання і здоровий дух.

Якимись нерухомими мріями лягають на серце постійні стандартні побажання: „У висліді цих ухвал постає тепер при РФК багато секцій, що мають завдання опрацювати конкретні заходи, спрямовані на поглиблення фізкультурної праці, в першу чергу питання навчально-методичного характеру, лікарського контролю у фізкультурних організаціях і т. д.“ Це, правда, робить честь д-ру М. К., але якби то його побажання принесли конкретні висліди, яких, на жаль, ми не маємо у нашому спортивно-масовому підприємстві.

Тяжко знайти методу, як підійти і вплинути на неспортівця. Але в цьому і є поглиблення фізкультурної праці, яку ми розуміємо, в від-

критті спортових залів з антропометричними лікарськими кабінетами, знаряддями до вправ, тренерами, душами та інш., бо з добре організованого початку людина перестала бути неспортівцем, вона реагувати на опіку і товариське ставлення до себе. А порушенні силовими нагромадженнями організм виведе на дорогу нового життя без тютюну, алкоголю та інших дурниць.

Дотеперішні таборіві спортові секції є ніби показником спортової праці, хоч у відсотковому відношенні до загальної кількості таборян, що стоять на картотеці, ці секції надто малі. Вони повинні зростати з умовою, що наше громадянство під проводом РФК уявить собі значення спорту, його побільшуючий вплив на широкі маси цілого світу. В протилжному разі, спрямовані завдання зупиняться на місці.

Сергій КОЗАРЕНКО.

В днях 6-8. 3., 1948 за об'їзником РФК, УСТ „Пролом“ зорганізував в Ашаффенбурзі обласний турнір в ладі шаховій, в якому взяли участь „Чорномор'я“ з Майнц-Кастелю, „Запоріжжя“ та „Пролом“ з Ашаффенбургу. Вислід поодиноких зустрічей був такий: „Чорномор'я“ — „Пролом“ 5:1; „Чорномор'я“ —

„Запоріжжя“ — 3 1/2:2 1/2, „Запоріжжя“ — „Пролом“ 4:2, на підставі чого мистцем області Ашаффенбург вийшло „Чорномор'я“ — Майнц-Кастель.

12-13. 3. з ініціативи УМСА відбувся в Ашаффенбурзі в домівці УМСА в естонському таборі міжнаціональний шаховий турнір, в якому українці зайняли друге місце серед 5-ти національностей, після латишів перед естонцями, литовцями та поляками.

14. 3 українці Ашаффенбургу заграли у себе віділатіві змагання з футболу з литовською репрезентатією нашої Ареа 3. Вислід змагань, які велися на високому рівні — 6:1 (1:0), цілком задовольнив за несудно попередньо програму. З грачих не можна когось спеціально визирити — всі грали чудово. Такої гри ми вже давно не бачили в „Проломі“. Помітна праця першоклясного тренера. Гучними одлесками вітали присутні прихильники спорту гарні комбінації і гру наших грачих, бажаючи і надалі бачити лише таку технічно гарну гру. Ворога здобули: Горський 3, Тимченко-1, Мороз—1, Будний з карного 1. Присутних понад 1000. Судював Григорович П.

М. Г-ий.

РОЗШУКИ

— Рідних та знайомих розшукує Киселева Віра. Писати на „Українські Вісті“.

— Шукаю сина Павла та зятя Черниченка Якова. Писати на Августбург, Сомме-казерне, 2-79 396-2

— Хто знає про долю сестри Лідії Юхимець з мамою. Писати: Staffelsein, Kirchgasse 14 (13a) Lubow Gordjewa 405-6

— Земляків та приятелів шукає Микола Іванівський. Писати на „Українські Вісті“.

— Святелка Константина та Леоніда Пархоменка з Полтавщини шукає Sokagewich, 50 Argyle Road, Southampton, England. 411-1

— Батька Грицька, сестру Марусю, двоюрідного брата М. Нагірного та швагра Павла Дітгара шукає Журавівський Василь. Писати на „Українські Вісті“.

— Сина Шовкопляса Костю розшукує мати Шовкопляс Евфросинія, Августбург, Сомме-казерне, бл. 3/16. 417-7

— Сина Удод Анатолія розшукує батько Трохим Удод. — Новий-Ульм, Райнгардтказерне, бл. „Б“, 14. 418-1

— Ломака Івана, нар. 1926 р. шукає батько Ломака Олексій. Regensburg, Mühlweg 84. 420-1

— Романенка Миколу, нар. 1923 р., Дяченка Івана, Любовя Оларку, Гладуна Андрія шукає Марія Шевченко. Писати на „Українські Вісті“, 430-1

— Батька Григорія Д., брата Олексія і сестру Марію та всіх земляків і знайомих із села Брощина, Зачепільського р-ну Полтавської обл. розшукує Ляхів Анатолій Hamburg, Neuer Graben, Camp 515, Falkenberg 398-2

— Олексю Базилюка, Ефнера Олександра, Дутковського Степана, Грижака Володимира, Андрієвського Анатолія, Мірошниченка Івана — шукає Віктор Косецький. (24)Гайденау-Тостедт, ДП-Камп, Бараке 102-12, Крайс Гарбург. 317-2

Мирослава Великопольського, Кепка Богдана шукає Наталя Кушнір — Регенсбург, Гангоферсдіплог 19/76. 453-10

Сина, Німченка Івана, нар. 1924 р., шукає батько Німченко, Ельванген, Український табір (Ягс) 709. 454-9

Сестру Попович Катерину з Ворохти та Ковалюка Стефана, Скорупського Льва, Юркевича Стефана, Микитюка Василя, Дзюновську Марію та Странчука Михайла (усіх з Надвірної) шукає Кішук Микола (з Надвірної) DP-Camp Bathorn, Post Hoogstede, Kreis Bentheim. 452-2

Рідних та знайомих шукає Опарек Іван із Розтоків (Чернівці) 33 DPACS, Klausheide, Kr. Bethem, Brit. Zone. 451-1

Брата Івана Лемеша з Вонігова і знайомих з Тячівського повіту шукає Василь Лемеш. Зголошуватися на „Українські Вісті“.

Сина Грановського Ігоря, 1923 р. нар., шукає батько Грановський Петро. Пропи, хто знає щось про його долю, сповістити на адресу: Mittenwald, Jäger-Kaserne, Bl. 1, 55a. 450-2

Комунікат

Управа Союзу Українок у Франції повідомляє, що Звичайні Загальні Збори Союзу Українок відбулися в неділю, 22 лютого 1948, в залі „Українського Дому“ в Парижі, вул. Тең ч. 13.

На Зборах вибрано на Голову Товариства м-р Кнуч Ірину та членів Управи і Контрольної Комісії, що на першому засіданні уконститувалися.

Справу діяльності попередньої Управи, якій Загальні Збори не дали абсолютної, передано під розгляд нової Контрольної Комісії.

В справах Союзу Українок просимо звертатися на адресу Голови: Madame Knuch Irine, 1, rue Max Blondat, Boulogne (Seine) France.

Подяка

Ми, хворі українці в шпиталі Гайльбронн складаємо нашу щирю подяку редакціям газет „Час“, „Неділя“, „Українські Вісті“, „Наше Життя“ і журналу „Пугу“ за безкоштовне вислання нам згаданих видань, які в нашій тяжкій хворобі служать нам єдиною духовою розвагою.

Група хворих українців.

Оголошення

Книжку: Інж. Филипівч Е. — „Основи господарства сільсько-господарських тварин“ можна набувати у Делегатури УТП на Фраймані особисто або поштою. Ціна 30.-НМ. При відборі більше 10 примірників знижка 33%. Книжки висилаються тільки за готівку.

Адреса: Delegatura UTHI. München-Freimann, SS-Kaserne B-II-47.

ДО НАШИХ ЗАМОВЦІВ

Подаємо таксу оплати за надрукування оголошень в нашому часописі 1 стор. — 600 НМ, 1/2 стор. — 350 НМ, 1/4 стор. — 200 НМ, 1/8 стор. — 100 НМ, 1/16 стор. — 50 НМ, 1/32 стор. — 25 НМ. В тексті — 100 % надвишки.

РОЗШУКИ — 50 пфеніг. за кожне окреме слово.

Належну суму слід надсилати разом з текстом оголошення.

Без попередньої оплати — оголошень друкувати не будемо.

Адміністрація.

До уваги наших передплатників

У зв'язку з тим, що дотеперішній порядок передплати через пошту виявився незручним, з 1-го квітня запроваджується такий порядок:

1. Всі нові передплатники надсилають безпосередньо передплату до адміністрації „УВ“, Новий Ульм, Людвігштр. 10.

2. Всі, хто раніше передплатив наш часопис через пошту, доставитимуть газету й надалі без зміни, аж до вичерпання передплати. А після просимо надсилати заявки й передплату до адміністрації „УВ“.

Через пошту нової передплати відтепер не приймаються.

3. Всіх передплатників без винятку ласкаво просимо, в інтересах усунення плутанини й непорозумінь, надіслати до адміністрації „УВ“ свої точні адреси, чітко написані друкованим шрифтом. Надіслати якнайскоріше, по змові до 1 квітня.

Адміністрація „УВ“.

КТО ХОЧЕ ВІЇХАТИ В ІНШУ КРАЇНУ?
Поради про подорожі закордон, виїзди, подання, повідомлення, задогдження всіх справ з паперами для ДП
Helmut Holzigel, Giessen (Hessen) Bismarckstrasse 32 412-1

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
München, Dachauerstraße 9/1
має понад 1000 примірників таких книжок:

1. Циганськими дорогами — І. Керницького	5.— НМ
2. Підстави нашого відродження — І. Мазени	8.— „
3. ХОРС — літер.-мист. журнал ч. 1.	10.— „
4. МУР — журнал част. I. II. по 12.— і III	10.— „
5. МУР — альманах ч. I.	12.— „
6. Поет — поема Т. Осмачка	14.— „
7. Поділля — П. Павловича	5.— „
8. В житах — Г. Косинки	5.— „
9. Сня Закарпаття — Степового	3.— „
10. Шедристь — збірка поезій Б. Ничанківського	3.50 „
11. Полум'я земля — поезії П. Карпенка-Криниці	4.50 „
12. Терновий вінець — Лесі Українки	3.— „
13. Семпер тіро — І. Франка	3.— „
14. Дві поеми — Т. Шевченка	1.— „
15. Баллади — Т. Шевченка	1.— „
16. Чистота і правильність укр. літер. мови — П. Ковалева	3.— „
17. Безособові речення — П. Ковалева	2.— „
18. Поширений Катехизис для середн. шкіль архиеп. Михаїла	15.— „
19. Практичні вправи з географії — Марієнка	10.— „
20. Праця — основа життя — Ю. Земляна	2.— „
21. Дитяча абетка — Козбура	7.50 „
22. Дві кізочки, казочка для дітей Судомори-Кочубинського	3.— „
23. Ми є нагорода за труд хлібороба — казочка	5.— „
24. Пригоди з автобусом	3.— „
25. Паровий верблюд	5.— „
26. Півник та курочка — Н. Забіли	3.— „
27. Гусеня — Н. Бурик	3.— „
28. Діти, одгадайте	2.50 „
29. Нашим дітям — журнал ч. I.	4.— „
30. Утікає дід Мороз	2.— „
31. „Дитячі витяжки“ — Пятчик і Зайчик	0.25 „
32. Визначні сини України — табльо	5.— „
33. Образи Петлюри, більші	2.50 „
34. Портрети Петлюри, листівки	0.60 „
35. Карта України — Др. Кулицький	10.— „
36. Великдні листівки	0.50 - 1.— „

Крім того має на складі всі книжки, що з'явилися на еміграції і є ще в продажі

ЗАМОВЛЕННЯ ВИКОНУЄ ЗА ПІСЛЯПЛАТОЮ

Новий каталог ч. 2. за 1948 р. безплатно

УВАГА! УВАГА! ПРОФ. ВІКТОР ПЕТРОВ

„Походження Українського Народу“

Описує передісторію України, в якій висвітлюється питання походження нашого народу.

Ціна 10 НМ.

Замовляти:

Ukrainischer Studentenverein, Regensburg, Bahnhofsriedlg. XVIII/518 416-1
Кольпортерам 20% знижки!